

Sygn. akt III AUa 1022/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w Ł. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2015 r. w Ł.

sprawy **Z. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

o emeryturę,

na skutek apelacji Z. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt VI U 310/14,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1022/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.10.2013 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił Z. C. prawa do emerytury w obniżonym wieku wobec nieudokumentowania 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożył Z. C. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamyh z tymi, które wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

Z. C., urodzony (...), w dniu 01.10.2013 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W dniu 30.10.2013 r. ukończył 60 lat. Na dzień 01.01.1999 r. udowodnił łączny okres zatrudnienia w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W okresie od 01.09.1968 r. do 30.09.1975r. Z. C. był zatrudniony w C. Zakładach (...) w S. jako uczeń (...) oraz ślusarz remontowy. W okresie tego zatrudnienia od

27.04.1973 r. do 09.04.1975 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. W okresie od 06.10.1975 r. do 31.03.1977 r. wnioskodawca był zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w S. z siedzibą w S. (następca prawny (...) S.A. w W.) jako ślusarz remontowy. W okresie od 05.04.1977 r. do 30.11.2001 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. w W. Oddział Fabryka (...) w O. (następca prawny (...) Sp. z o.o. Spółka (...) w K.), gdzie zajmował stanowiska mechanika wózków akumulatorowych, elektromontera pojazdów samochodowych, mechanika pojazdów samochodowych, kierowcy operatora. Zakład ten produkował kable telefoniczne, aluminiowe, światłowodowe. Odwołujący w tym okresie wykonywał pracę kierowcy (operatora) wózka akumulatorowego oraz naprawiał wózki widłowe. Jako kierowca (operator) wózka widłowego akumulatorowego odwołujący się jeździł tym wózkiem pomiędzy trzema halami. W jednej hali znajdowała się walcownia aluminium, w drugiej hali znajdowały się wydziały zajmujące się wytwarzaniem gotowego kabla, zaś w trzeciej hali produkowano miedź i kable telefoniczne. W każdym z budynków znajdowały się magazyny. Odwołujący wykonywał czynności transportowe między wydziałami W - 1, W - 2, walcownią aluminium, magazynami. Wydział W - 1 to była metalowia, gdzie wytrawiano drut miedziany w kwasie siarkowym. W metalowi pracownicy wykonywali prace w szczególnych warunkach. Pracodawca wystawiał im świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wydział W - 2 znajdował się obok metalowi. Na wydziale W - 2 odbywała się obróbka kabli telefonicznych. Praca na tym wydziale nie była wykonywana w warunkach szczególnych. W walcowni aluminium, gdzie przetwarzano drut aluminiowy, znajdowały się piece, które służyły do wyżarzania aluminium. W walcowni przeciągano również drut aluminiowy z grubego na cienki. Praca w walcowni była pracą w warunkach szczególnych. Czynności transportowe między tymi wydziałami polegały na wożeniu przy pomocy wózka widłowego akumulatorowego palet z drutem miedzianym. Drut ten był rozładowywany z samochodów i przewożony do magazynów, a następnie na wydziały. Samochody znajdowały się na zewnątrz przed budynkiem. Transport do wydziału W - 1, tj. metalowni wyglądał w ten sposób, że odwołujący przy pomocy wózka widłowego akumulatorowego rozładowywał stojący przed budynkiem na zewnątrz samochód, zawoził drut do magazynu, a następnie z magazynu do metalowi. Z kolei drut z metalowi transportował następnie na inne wydziały metalowi, gdzie podlegał dalszej obróbce. Drut był obrabiany przez wyłaczarki i szpulowany. Bieżąca naprawa wózków widłowych polegała na naprawie instalacji elektrycznej w wózku oraz ładowaniu baterii. Naprawę wózków widłowych odwołujący realizował zarówno w akumulatorowni, w warsztacie, jak i w miejscu, gdzie wózek ten stał. W akumulatorowni znajdowało się wydzielone pomieszczenie, w którym odwołujący naprawiał wózki elektryczne, tj. łączniki na bateriach, wymieniał ogniwa, przewody, sprawdzał gęstość elektrolitów w poszczególnych ogniwach baterii wózków elektrycznych, przygotowywał elektrolit do baterii, opróżniał, oczyszczał i wymieniał stężony kwas siarkowy oraz płyty ołowiane. Każdy kierowca (operator) wózka widłowego przed pobraniem wózka był obowiązany sprawdzić, czy akumulator jest naładowany, sprawdzić stan elektrolitów w baterii i ewentualnie uzupełnić elektrolit. W czasie pracy, gdy rozładowała się bateria, musiał ją naładować. Czynności te wykonywał w akumulatorowni. Zajmowały mu one około 15 - 30 minut dziennie. Ponadto odwołujący wykonywał czynności porządkowe w akumulatorowni. W trakcie tego zatrudnienia dodatkowo, w zależności od potrzeb, odwołujący zajmował się naprawą pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

Odwołujący się był członkiem OFE, jednakże złożył wniosek o przekazanie, za pośrednictwem ZUS, zgromadzonych na rachunku środków na dochody budżetu państwa.

Sąd Okręgowy powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w załączonych aktach rentowych oraz aktach osobowych odwołującego się. Ponadto podstawę ustaleń stanowiły zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i samego odwołującego się.

Sąd Okręgowy w Płocku oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy odmówił wiary zeznaniom odwołującego się w zakresie, w jakim podał, że generalnie jego praca polegała na naprawie wózków widłowych akumulatorowych, którą realizował w akumulatorowni średnio około 6 godzin dziennie, gdyż są one sprzeczne w tym zakresie z zeznaniami świadków: J. B., zatrudnionego w Fabryce (...) od 1985 r. do 2003 r. jako ciągnacz drutu na wydziale W - 1 (M.), D. W. zatrudnionego w tym zakładzie w latach 1980 - 1990 jako pracownik fizyczny na wydziale W - 1 (M.) oraz Z. L. zatrudnionego w tym zakładzie w latach 1993 - 1996 jako aparatowy produkcji kabla na wydziale W - 2. Z zeznań wskazanych świadków wynika bowiem, że odwołujący się przede wszystkim był kierowcą wózka

widłowego akumulatorowego zajmującym się rozładunkiem z samochodu drutu i jego transportem do magazynów i między wydziałami. Świadczenie określając rodzaj wykonywanej przez odwołującego się pracy wprost wskazywali, że wykonywał pracę „operatora wózka widłowego”, odwołujący „kierował wózkami widłowymi i naprawiał wózki widłowe”, odwołujący „jeździł wózkiem spalinowym i akumulatorowym, ładował akumulatory na wózkach”.

Dokonując dalszej oceny Sąd Okręgowy uznał za niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy poświadczenie przez pracodawcę w świadectwie pracy z dnia 30.11.2001 r. w pkt 8 i w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 23.10.2013 r. wykonywania przez odwołującego się w okresie zatrudnienia w (...)A. w W. Oddział Fabryka (...) w O. pracy w szczególnych warunkach. Wprawdzie odwołujący się wykonywał w spornym okresie prace odpowiadające pracom wymienionym w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) dział XIV „Prace różne”, poz. 13 „Prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych” oraz poz. 14 „Prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych”, to jednakże z uwagi na to, że praca ta nie była wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (8 godzin dziennie), nie może zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych. Odwołujący w ramach swojej dniówki roboczej w przeważającej większości zajmował się transportem drutu z samochodów, do magazynów oraz między wydziałami, przy czym jedynie w wydziale W – 1 i walcowni aluminium odbywała się praca w warunkach szczególnych.

Sąd pierwszej instancji odniósł się również do zakwestionowanych przez ZUS świadectw pracy, w których wskazano błędną datę urodzenia odwołującego się, uznając, że jest to uchybienie formalne nie dyskwalifikujące tych dokumentów jako miarodajnych środków dowodowych na zatrudnienie odwołującego się. W tym zakresie Sąd wskazał, że błędna data urodzenia występuje w świadectwie pracy z dnia 06.10.2000 r. za okres zatrudnienia w C. Zakładach (...) w S. od 01.09.1968 r. do 30.09.1975 r. oraz w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach za ten okres, jak również w świadectwie pracy z dnia 31.03.1977 r. wystawionym przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w S. z siedzibą w S. za okres zatrudnienia od 06.10.1975 r. do 31.03.1977 r. Świadectwo pracy z dnia 31.03.1977 r. wystawione przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w S. z siedzibą w S. zostało sprostowane przez następcę prawnego (...) S.A. w W., który w dniu 22.10.2013 r. wystawił duplikat świadectwa pracy ze wskazaniem prawidłowej daty urodzenia wnioskodawcy (30.10.1953 r.). Mimo, że brak jest takiego sprostowania świadectw przez C. Zakłady (...) w S., z uwagi na ich likwidację, Sąd przyjął, że jest to oczywista omyłka pisarska, bowiem pozostałe dane personalne indywidualizujące odwołującego się, takie jak jego imię i nazwisko, imiona rodziców, miesiąc i rok urodzenia, pozwalają stwierdzić, że świadectwa te potwierdzają zatrudnienie odwołującego się.

Czyniąc rozważania prawne Sąd Okręgowy w Płocku wskazał na treść art 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) oraz na szczegółowe warunki, na jakich można otrzymać to świadczenie, zawarte w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd pierwszej instancji przywołał również poglądy z orzecznictwa (uchwała SN z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNPUSiSP 2007, nr 13-14, poz. 199; wyrok SN z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNPUSiSP 2008, nr 17-18, poz. 269 i wyrok SA w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2007 r., III AUa 791/06, Apel. - W-wa 2007, nr 3; por. też uzasadnienie wyroku SA w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2005 r., III AUa 462/05, OSA 2006, z. 9, poz. 28), wskazując, iż prawo do emerytury na podstawie art. 184 nabywa ubezpieczony, który na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się wymaganym okresem ogólnym i szczególnym, natomiast wiek emerytalny osiągnął po tej dacie, niezależnie od tego, czy w chwili dożycia 55/60 lat miał status pracownika, wykonywał inną pracę (np. prowadził działalność gospodarczą), czy też w ogóle nie był zatrudniony. Sąd przywołał również pogląd Sadu Najwyższego zgodnie z którym, przy ustalaniu długości wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ZUS uwzględnia tylko te okresy, wskazane w świadectwie pracy, w których praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, LEX nr 14630). Przeprowadzenie innych dowodów przewidzianych na podstawie Kodeksu postępowania

cywilnego na okoliczność pracy w warunkach szczególnych dopuszczalne jest, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument ten nie może zostać sporządzony. Postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, Sąd nie jest związany środkami dowodowymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 69/98, OSNP 2000/11/439).

Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, że ze złożonych dokumentów w sposób jednoznaczny wynika, iż odwołujący ukończył już 60 lat życia, legitymuje się 25 – letnim stażem ubezpieczeniowym oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku otwartego funduszu emerytalnego na dochody budżetu państwa, to jednakże nie udowodnił wymaganego prawem 15 – letniego szczególnego stażu ubezpieczeniowego. Sąd meriti przyjął, że odwołujący w ramach swojej dniówki roboczej w przeważającej większości zajmował się transportem wewnętrznym nie odpowiadającym, z przyczyn wskazanych przy ocenie dowodów, warunkom określonym w wykazie A, dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, „Prace różne w hutnictwie i w przemyśle metalowym” gdzie pod poz. 67 znajduje się „Obsługa pieców grzewczych i obróbka cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie”. Tymczasem warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony bowiem tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem, ale stale tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 kwietnia 2012 r., III AUa 181/12, LEX nr 1163532). Sąd Okręgowy przyjął również, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (...) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2012 r., I UK 227/11, LEX nr 1157544). Stale wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r., II UK 133/08, LEX nr 658191).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 maja 2014 r. złożył ubezpieczony, zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj. art 233 § 1 k.p.c. poprzez wyciąganie wbrew zasadzie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nieuprawnionych wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegające w szczególności na:

- wyprowadzeniu z jednostkowych przypadków opisanych przez świadków, którzy nie posiadali świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, iż praca na tzw. wydziale W1 w (...) S.A. Oddział Fabryka (...) w O. ul. (...), O., nie była świadczona w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze;

- wyciągnięcie nielogicznych wniosków z zeznań świadków, którzy nie pracowali co do zasady w tym samym miejscu, co odwołujący się, polegające na błędnym ustaleniu, iż odwołujący się nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Ponadto przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucił skarżący, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że odwołujący się nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze.

Jako zarzut skarżący wskazał również, naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy w zw. z § 4 ust. 1

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieprzyznanie odwołującemu się emerytury.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zakwestionowanego orzeczenia i przyznanie odwołującemu się emerytury ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi O. w P.. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za pierwszą instancję oraz kosztów postępowania odwoławczego (włącznie z kosztami zastępstwa procesowego) według norm przepisanych.

Motywuując podniesione zarzuty apelant wywodził, że uchybienia sądu pierwszej instancji sprowadzają się w istocie rzeczy do wyciągnięcia nieuprawnionych wniosków z zeznań świadków. W ocenie odwołującego, okazjonalne wykonywanie przewozów materiałów eksploatacyjnych nie powinno być, jak uczynił to Sąd potraktowane jako pełnoetatowa praca. Ponadto w ocenie skarżącego zarówno jego stałe stanowisko pracy jak i wydziały W1 i W2, bez względu na miejsce wykonywania poszczególnych czynności, były w całości miejscem wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe, przeprowadzając dowód z zeznań świadka S. S. i ustalił dodatkowo, że ubezpieczony w okresie zatrudnienia w Kablach pracował w akumulatorowi, gdzie nadzorował ładowanie wózków ale naprawiał drobne usterki oraz nadzorował sprawność urządzeń poza nią. Nadto w zakładzie pracy poza wózkami akumulatorowymi znajdowały się także wózki spalinowe, których obsługa, konserwacja i ogólna naprawa należały też do zakresu obowiązków ubezpieczonego (zeznania świadka S. S. k. 112).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu. Sąd pierwszej instancji poczynił, bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne, ustalenia wynikające z właściwej i wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego, w oparciu, o które dokonał prawidłowej subsumcji.

Analizując w pierwszej kolejności podniesione zarzuty prawa procesowego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia ich trafności. Odnosząc się do naruszenia art. 233 k.p.c. (zapewne autorowi chodziło o przepis art. 233§1 k.p.c.) należy mieć na uwadze, że co do zasady Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Wyłącznie w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2014 r., III AUa 233/14, LEX nr 1602949, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2002 r., II CKN 817/00, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 160/01, nie publ.). Strona chcąc podważyć sędziowską ocenę dowodów nie może, zatem ograniczać się do przedstawienia własnej ich oceny, ponieważ jest to zwykła polemika ze stanowiskiem Sądu niemogąca odnieść skutku. Konieczne jest wskazanie w takiej sytuacji przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Na gruncie przedmiotowej sprawy sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe na podstawie którego wywiódł jednoznaczne i trafne wnioski zgodnie z którymi odwołujący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. W spornym okresie od 05.04.1977 r. do 30.11.2001 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. w W. Oddział Fabryka (...) w O.. Dokonując oceny charakteru wykonywanych przez Z. C. czynności pracowniczych we wskazanym okresie, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, które następnie wykazało słuszność w kwestionowaniu przez organ rentowy świadectwa

pracy. Weryfikacja zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym w szczególności szeregu dokumentów pracowniczych uzupełniona następnie osobowymi źródłami dowodowymi wykazała brak formalnych podstaw do wystawienia przez byłego pracodawcę skarżącego, świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, które wbrew stanowisku skarżącego w sposób trafny obrazują charakter wykonywanych czynności pracowniczych, korelują z materiałem dowodowym zgromadzonym przez Sąd odwoławczy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe i poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, odpowiadają zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego a tym samym nie sposób przyjąć aby Sąd ten wykroczył poza dyrektywy swobodnej oceny dowodów.

Jak wynika z dokumentów pracowniczych oraz osobowych źródeł dowodowych ubezpieczony w zakładzie pracy wykonywał szereg różnorodnych czynności w tym m.in wszelkie prace związane z naprawą wózków tak akumulatorowych jak i spalinowych znajdujących się w zakładzie. Przedmiotowe naprawy odbywały się przy tym zarówno w akumulatorowni, w warsztacie jak i w miejscu w którym unieruchomiony został wymagający naprawy wózek. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skarżący wykonywał również czynności kierowcy (operatora) wózka akumulatorowego poruszając się po całym zakładzie poza strefą transportu wewnętrznego. Ponadto odwołujący wykonywał czynności porządkowe w akumulatorowni. W trakcie tego zatrudnienia dodatkowo, w zależności od potrzeb, odwołujący zajmował się naprawą pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Tak ustalony stan faktyczny i przedstawiony charakter pracy wykonywanej przez ubezpieczonego nie pozwala kwalifikować podejmowanych w ramach zatrudnienia czynności, jak to uczynił były pracodawca, jako pracy w warunkach szczególnym lub w szczególnym charakterze z działu XIV poz. 13, 14, 16 rozporządzenia.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego przypomnienia wymaga § 2 ust. 1 rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z którym "okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku". Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że charakter wykonywanej przez skarżącego pracy nie daje podstaw do uznania, iż wyczerpana została przesłanka stałości, która pozwalałaby zakwalifikować podejmowane przez niego w okresie zatrudnienia czynności pod jeden ze wskazanych w wykazie A rozporządzenia rodzaj pracy w warunkach szczególnych. Należy jednocześnie stwierdzić, że praca w szczególnych warunkach, musi być wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 413/12). Ponadto należy zauważyć, iż połączenie w ramach jednego stanowiska prac o wysokim stopniu szkodliwości (w charakterze szczególnym) oraz prac, gdzie ten stopień szkodliwości jest niższy uniemożliwia stwierdzenie, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w warunkach szczególnych. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2014 r., III AUa 2484/13). Mając na uwadze przytoczone poglądy z orzecznictwa w pełni aprobowane przez Sąd Apelacyjny procedujący na gruncie przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż wykonywanie przez ubezpieczonego różnych czynności w ramach pełnej dniówki wśród których, także znajdują się czynności wskazane w załączniku rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r., nie pozwala kwalifikować tego jako pracy w warunkach szczególnych. Dokonana w ten sposób, tak przez Sąd Okręgowy jak i przez Sąd Apelacyjny ocena, w sposób drastyczny nie narusza zasad logiki i doświadczenia życiowego i stanowi konsekwencje prawidłowo przeprowadzonego procesu wnioskowania.

Mając na uwadze poczynione rozważania w efekcie których, okres pracy skarżącego w Fabryce (...) w O. nie został uznany za pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, bezprzedmiotowym pozostaje zajmowanie się dwoma pozostałymi okresami pracy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w S. z siedzibą w S. i w zakładach "C." w S.. Po pierwsze, należy zauważyć, iż niniejsze okresy w sumie łącznie nie dałyby wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze co powoduje zajmowanie się niniejszym zagadnieniem w kontekście możliwości uzyskania wcześniejszego świadczenia emerytalnego jako pozbawione racjonalności. Po drugie natomiast zauważyć należy, iż w postępowaniu odwoławczym o prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wszystkie obowiązki dowodowe w zakresie wykazania, że praca miała charakter pracy w warunkach szczególnych, obciążają osobę ubiegającą się o świadczenie. Tym samym, to nie organ rentowy ma w sporze o emeryturę obowiązek wykazania, że praca wykonywana przez wnioskodawcę nie była pracą w warunkach szczególnych, lecz wnioskodawca ma obowiązek udowodnić, że taki charakter praca miała (tak m.in. SA w G. wyrok z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1570/12, niepubl.). Na gruncie przedmiotowej sprawy ubezpieczony nie przedstawił dostatecznych dowodów czy to o charakterze osobowym czy też w formie dokumentacji pracowniczej świadczących jakoby wykonywana przez niego praca mogła zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych.

Na zakończenie należy zauważyć, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji doprowadziło do ustalenia jednolitego stanu faktycznego, który pomimo podjęcia określonych czynności dowodowych przez Sąd odwoławczy nie został skutecznie zakwestionowany. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy okazały się pełne, logiczne i wystarczające dla dokonania właściwej subsumpcji prawa materialnego. Przedstawione przez ubezpieczonego w toku postępowania świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest tylko dokumentem prywatnym, podlegającym weryfikacji w toku postępowania sądowego poprzez konfrontację z treścią dokumentacji pracowniczej i osobowymi źródłami dowodowymi. Dokonana na tej podstawie interpretacja przepisów prawa materialnego dotyczących prawa do emerytury w obniżonym wieku, musi uwzględniać szczególny charakter tego świadczenia i nie może wychodzić poza wykładnię gramatyczną. Dlatego też zaaprobować należy, z punktu widzenia oceny prawa materialnego pogląd, iż w okresie wykonywania pracy w Fabryce (...) w O., wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przywołanych przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego.

Kierując się wskazaną argumentacją, podzielając trafność zaskarżonego wyroku i nie znajdując przesłanek pozwalających na podzielenie zasadności zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Przewodniczący Sędziowie